

Dobry den,

milí i vážení Šrámkovi písečané. Zdravím Vás ze sedla svého bujného redakčního oře a volám k četbě ještě teplem se chvějícího prvního čísla našeho tištěného žurnálu. Naše čerstvé dojmy z pátečního večera jsou připraveny k vašemu posouzení, pobavení, a samozřejmě i následné konfrontaci. Ochutnávejte, těšte se, srovnávejte... a klidně se i zlobte. Neváhejte s námi mluvit.

Sobotě zdar!

Za redakci Píseckého (ode)psance,

Petr KlariN Klár

Krásné živé obrazy. Krásně na jeviště převedený Brandlův vizuální styl.

Během představení jsem uvažoval o životnosti a neživotnosti stylu, případně o životnosti a mrtvolnosti manýry. Všechny obrazy na jevišti pro mě byly velmi podobné. Napětím, náladou, tělesností apod. se skoro nelišily. Asi v důsledku toho jsem celek vnímal jako výtvarné pásmo – ať byly na jevišti „instalovány malby“ nebo se dělo něco jiného, ať se obrazy hýbaly (někdy i velmi energicky) nebo ne. Při představení jsem přemýšlel o tom, kdy v tvorbě přichází ten moment, při kterém se styl, stylizace, ráz, a někdy svým způsobem snad i sloh, mění v manýru, případně kdy se taková manýra začíná zmrtevovat. Nevyznám se v Brandlovi, dívám se na něj teď povrchně na webu, takže jen nastíním možnost, aniž bych se odvažoval tvrdit, že tomu tak je. Možnost je tato: i on si namáhavě a v krvi a hlíně života vypracoval osobní styl, úžasný osobní styl; a posléze v některém okamžiku zažil ten moment, kdy tento styl nenápadně přešel v manýru; a je možné, že se třeba někdy potom zase vzchopil, oživil, a jeho styl se nějak posunul. A že podobný proces přechodu do manýry se třeba vícekrát opakoval. A že manýra se mohla projevat například v tom, že začínal vyprázdněnost díla schovávat za šerosvit a krásná dynamická gesta, aniž by tím ovšem něco řešil. A schovávat se člověk může nejen za šerosvit, ale také za sex a hýření. Když o tom tady tak uvažuji, neuvažuji konkrétně o Brandlovi a konkrétně o Geisslerových Hofcomoediantech, ale obecně o tvorbě a tvůrcích, a samozřejmě i o sobě. O tom, jak tvorba osciluje mezi jiskřením a formálností, životností a mrtvolností. Děkuju Zamilovanému lovcí, že mi takto rozjítí uvažování.

Odo

Jak to vidí Emma?

Oceňuji především práci se světly, která krásně symbolizovala části děje a pohybovou práci Martina Talagy a všech herců, jenž musela být za přítomnosti na jevišti pěkně těžká a, alespoň pro mě, předčila i podle mého klasicky Moliérovské??? Hraní. Divadlo je rozhodně ze všech úhlů pohledu velice kvalitní, ale co se alternativy týče, musím přiznat, že je to typ představení, na které by šla např. rodina a všem by se to líbilo.

Dvakrát výprodej

Páteční program s temperamentem sobě vlastním sugestivně ovládla dvojice inscenačních projektů, jež sice na první letmé ohledání působily coby mimozemské artefakty z diametrálně odlišných galaxií, při bližším kontaktu však vykazovaly řadu pozoruhodně shodných rysů. Ideová vazba na uvědomělé kejkle s různými formami pokleslosti, pudovost, a v neposlední řadě i „best of“ element, coby neopominutelná součást jevištní existence, udávaly základní tón úvodního večera letošní edice Šrámkova Písku.

Ačkoli v případě letitých poutníků středoevropskou divadelní geografii Geisslers Hofcomoedianten byly všechny obvyklé pozitivní atributy jejich umělecké tvorby zdánlivě na místě – formální vytříbenost zdatně evokující dobový

kolorit i vizuální estetiku Brandlových obrazů, komplexní pohybová zdatnost velmi dobře sešraných aktérů, i nedrhnoucí temporytmus, předvedená inscenace Tři ženy a zamilovaný lovec je především festivalem několika poněkud již unavených rutin. Předně: tradičně se pod pseudonymem skrývající René Levínský na zakázku souboru stylem dramatický autopilot stvořil krátkodechou hříčku, v níž pod nánosem faustovských variací, textových repetit, a dalších rádobu efektních fanglí buší umouněné srdce obyčejné frašky. Pitvání umělcovy životní cesty prismatem pozemských slastí zůstalo jen letmo nahozeným nápadem, jenž nemůže spasit sebepreciznější obal. Režie Petra Haška sice tradičně perli funkčním svícením, i kreativními pohybovými variacemi, zjevně ale zapomíná kočírovat jevištní mluvu, jejíž laxnost se spolu s jeviště ovládajícím šerosvitem rychle stává zdrojem divákovy postupně rostoucí letargie. Vykopávka večera tak spíše než prvotní zrnko budoucí bouře připomínala poklidné pohupování v důvěrně známých vodách. Škoda.

Následující inscenace Pivo věčně živo, hlučínských propagátorů zeleného zlata Zběsilá pípa, bylo sudem střelného prachu, jenž neradno šňupat za střízliva. Písečtí debutanti namísto uceleného tvaru přivezly vějíčku fragmentů z jejich letité, monotematicky pivně zaměřené tvorby. Ryčně dunící pub kabaret byl divadelně nepoučený, neučesaný, leč bezmála hrabalovsky šarmantní. Ve vybrakovaném nonstop bufáci s politou podlahou kolem třetí ráno by pábitelské skotačení moravskoslezských jurodivců pochopitelně mělo mnohem větší grády než v poněkud sterilizujícím prostředí komorní scény Divadla pod čarou, přesto však setkání s Bobinou, Mítou a dalšími pivními performery připomínalo folklórní hedonistické orgie, jejichž vrcholy byly dojemně excesivní obnažování, a bezmála excelentní písňové texty z autorského pera principála souboru Martina Jaroška. Slunovrat piva alias noční mūra Vladimíra Mikulky. Chyběla snad jen na jevišti přímo naražená bečka. Příště do hospody, a více pandy, prosím!

KlariN

Emma a pivo?

Jako nekonzument piva, sice nejsem cílovou skupinou ale stejně jsem se pobavila. Bufet song si budu zpívat asi až do neděle. Ideální inscenace na pivo s přáteli a následný pokec. Příjemná, naprosto nekomplikovaná zábava.

Zaznělo v diskusi:

Zběsilá pípa, Hlučín: Pivo věčné živo

„Hledal jsem někoho pro scénář a pak jsem přišel do hospody“ (Martin Jarošek)

Úvodní rozborová debata 59. ročníku Šrámkova Písku se věnovala představení „Pivo věčné živo.“ Většina v plénu pronesených ohlasů se sice nesla na pozitivních vlnách, ale víceméně všichni se shodli na skutečnosti, že na debutním vystoupení Zběsilé pípy na ŠP se neblaze podepsaly zejména dva aspekty: technické problémy a nešťastně zvolený prostor. Petr Váša mimo jiné zatoužil po větší míře vážnosti a umírnění sarkasmu. Bez výhrad naopak prošla zdařile uchopená všednodenní tematika, hospodská syrovost, a písňové texty.

Tomáš Žižka: „Mě se to nechce řešit, jestli je to varieté nebo jakási koláž. Já to chci přijmou lidsky i když mi to dělá problém. Koukal jsem na vás jako v panoptikální vlně, ale vlastně mě nejvíc fascinovalo to vyprávění o pivu a navrácení se k těm dotekům, vůním a chutím.“

Vladimír Hulec: „Vy přednášíte něco, co je svébytné, u čeho si říkáme, do jaké míry to je a není divadlo. Pro mě jste esencí něčeho zajímavého, co mě strašně baví.“

Petr Váša: „Celou dobu jsem přemýšlel, jak o tom přemýšlet. Ta operní scéna byla skvělá, jak představovala, co vy jste schopni udělat a rád bych viděl, kdyby i celé představení tak pokračovalo, překvapující, vtipný a zároveň suverénní. Já si představoval, že jsem pivo a bylo tam toho na mě málo.“